

Sygn. akt IV CSK 689/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. B. i Ł. B.
przeciwko P. (...) Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki A. B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki A. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego

orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na tej przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami ich interpretacji, odnoszonej do przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Z wiążących Sąd Najwyższy ustaleń wynika, że powódka otrzymuje od chwili zgonu matki (6 czerwca 2008 r.) rentę w kwocie po 800 złotych miesięcznie, a Sąd Okręgowy zasądził na jej rzecz z tego tytułu dodatkową kwotę 400 złotych, tak więc przyznana renta wynosi łącznie 1200 złotych miesięcznie. Matka powódki była przed śmiercią zatrudniona za wynagrodzeniem w wysokości 1126 złotych miesięcznie, zaś Sąd ustalił rentę należną powódce antycypując możliwe do osiągnięcia w przyszłości zarobki matki w zakresie przeznaczanym na utrzymanie powódki. Małoletnia mieszka z ojcem, który troskliwie się nią opiekuje, zamieszkują w dobrych warunkach materialnych i bytowych. Sąd pierwszej instancji przyznał powódce na podstawie art. 24 i art. 448 k.c., zadośćuczynienie za krzywdę wywołaną śmiercią matki w kwocie 150 000 złotych z ustawowymi odsetkami od

dnia 1 października 2008 r. W tej sytuacji brak podstaw do uznania, że powódka wykazała oczywistą i widoczną *prima vista* wadliwość zaskarżonego orzeczenia polegającą na naruszeniu art. 446 § 3 k.c. przez uznanie, iż wypłacona już powódce kwota 30 000 złotych stanowi stosowne odszkodowanie obejmujące niekorzystne zmiany w sytuacji materialnej powódki, nie rekompensowane rentą z art. 446 § 2 k.c. W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

jw